

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ: ΤΣΙΦΟΡΟΥ και
ΓΙΑΛΛΑΜΑ. «Η ΚΑ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ».

Σοβεί στή ζωή τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμά-
των ἓνα ζήτημα: Τὸ περιλάλητο ζήτημα τῶν
Ἑλληνικῶν Θεατρικῶν Ἔργων.

Οἱ συγγραφεῖς—κι' εἶναι τόσοι, στρατιὰ ἀ-
νεξάντλητη, γιατί ἐκτός ἀπὸ τοὺς γραμμένους
εἰς τὴν ἐταιρία τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγ-
ραφέων εἶναι καὶ οἱ ἄλλοι πού ἔχουν ἓνα ἢ
δυὸ καὶ καμμιά φορὰ περισσότερα ἔργα μὲ τὰ
ὅποια βομβαρδίζουν φίλους κι' ἐχθρούς, εἶναι
κι' ἐκεῖνοι πού ἔχοντας κάποτε γράψει ἓνα
ἔργο κι' ἔχοντάς το ἀφήσει ἀπὸ καιρὸ νὰ ἡ-
συχάζει σὲ κάποιο συρτάρι, μπαίνουν κι' αὐτοὶ
ἐθελοντῆς στή μεγάλη φάλαγγα τῶν παραγω-
ρισμένων—παραπονιόνται πὼς ἡ Κρατικὴ Σκη-
νὴ κι' οἱ ἰδιωτικοὶ θίασοι, ἀκόμη κι' οἱ κριτι-
κοὶ πολεμᾶνε ἀνεξήγητα κάθε Ἑλληνικὸ ἔργο.

Οἱ κριτικοὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά κι' οἱ
θιασάρχες ἀναζητοῦν σὲ κάθε καινούργια ἀ-

πόπειρα ἐνὸς Ἑλληνα πού καταπιάνεται μὲ τὸ
θέατρο, ἓναν ἐμπνευσμένο δραματογράφου.

Θᾶταν ἐκπληκτικὸ κάποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ
—ἢ καλύτερα κι' οἱ δυὸ μαζί—νάχουν δίκην.

Εἶναι τόσο δύσκολο καὶ τόσο ἐξαισίο πρᾶ-
γμα ἓνα καλὸ θεατρικὸ ἔργο κι' εἶναι τόσο
σπάνιο πούλι ἓνας ἀληθινὸς θεατρικὸς συγ-
γραφέας, πού χῶρες μὲ χρόνων καὶ χρόνων
θεατρικὴ παράδοση κι' ἄνετο πνευματικὸ βίον
δὲν ἔχουν τὴν τύχη παρὰ ἀραιὰ καὶ πού νὰ
βγάλουν ἓνα τέτοιο.

Τὸ ὅτι ἡ Ἑλλάδα στήν τρικυμισμένη ζωή
πού ἀκολούθησε τὸ λευτέρωμά της ἀπὸ τὸ φο-
βερὸ ζυγὸ τῆς σκλαβιάς κι' ὅλο ἀνάμεσα σ'
ἀδιάκοπους, ἀπεγνωσμένους ἀγῶνες γιὰ νὰ
κρατηθεῖ ζωντανὴ καὶ λεύτερη, κατάφερε νὰ
βγάλει ἓνα δυὸ θεατρικὸς συγγραφεῖς—πα-
ραπάνω δὲν ἔχουμε—εἶναι τεράστιο.

Καὶ τ' ὅτι σήμερα νέοι ἄνθρωποι ἀγαποῦν
κι' ὄνειρεύονται νὰ γράψουν κι' ἴσως γρά-
φουν Θέατρο στήν Ἑλλάδα εἶναι σίγουρο,
παρήγορο καὶ ἐλπιδοφόρο.

Μὰ τοὺς νέους αὐτοὺς—θαῦτελα νὰ πῶ τὸ ἕναν, ἂν μπορέσει νὰ βγῆ ἕνας πραγματικά ἀξίος ἀνάμεσά τους—δὲν θὰ τοὺς ἀναζητήσουμε οὔτε στὶς φάλαγγες τῶν παραγνωρισμένων, οὔτε σὲ συγγραφεῖς πὺ ἐμφανίζονται—ἔστω καὶ χωρὶς ἀξιώσεις—φτηνὴ κι' ἀπρεπὴ γιὰ κάποιον πὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν Τέχνη δικαιολογία, γιὰτι κανεὶς δὲν τὸν βιάζει, κανεὶς δὲν τὸν παρακαλεῖ νὰ γράφει ὅπως, ὅπως κι' ὅτι δῆποτε—κατασκευάσματα σὰν τὸ ἦ Κα Εἰσαγγελεύς.

Ἐναρωτήθηκαν μερικοὶ τὸ πῶς ἦ Κα Κατερίνα ἀνέβασε ἕνα τέτοιο ἔργο. Μὰ τί περιμένουμε ἀπὸ τὴν Κα. Κατερίνα;

Δὲ μᾶς φτάνει ὅτι εἶναι τόσο καλὴ ἠθοποιός; Κι' ὁ καλύτερος ἠθοποιός μπορεῖ—γιὰ νὰ μὴν ποῦμε ὅτι εἶναι σχεδὸν κανόνας—νὰ μὴν εἶναι σὲ θέση νὰ κρίνει ἕνα ἔργο.

Οὔτε ἀκόμη κι' ἕνας καλὸς σκηνοθέτης. Πολλὲς φορὲς κι' ἕνας εἰδικὸς δραματολόγος πέφτει ἔξω ἀλλ' ὄχι βέβαια προκειμένου νὰ κρίνει τὸ ἦ Κα Εἰσαγγελεύς.

Μὲ τὸ νὰ ρίχνουμαι τὴν εὐθύνη στὴν Κα Κατερίνα, τὴν ἐνθαρρύνουμαι στὸν κάπως ἠρωϊκό, μὰ τέλεια σφαλερὸ δρόμο τῆς συγκέντρωσης στὰ χέρια ἐνὸς καλοῦ ἠθοποιοῦ τῶσων πολλῶν εὐθυνῶν.

Ἄγλαϊα Μητροπούλου